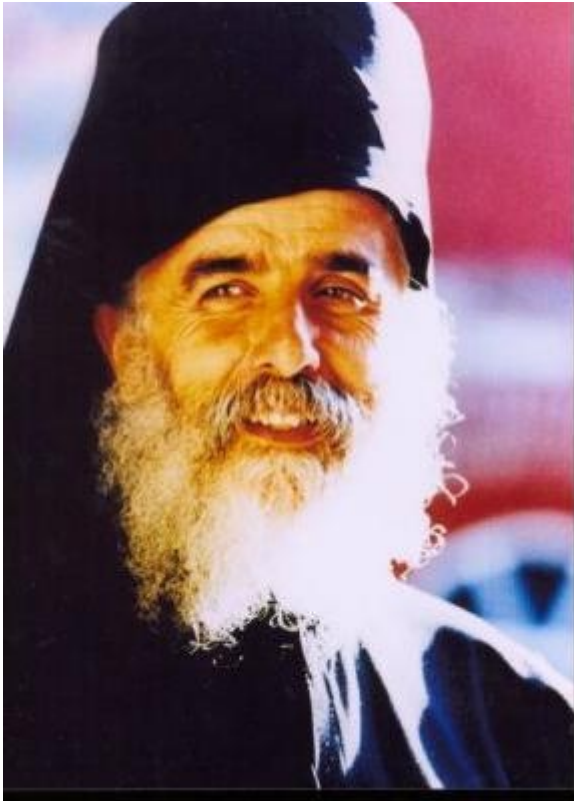

Ο παπα Ισαάκ ο Αθωνίτης ο από Λιβάνου (εις †16/07/1998)

[κός Μορφές](#)

Αν και ποτέ δεν υπήρξε ένα ειδικά αραβόφωνο μοναστήρι ή σκήτη στο Άγιον Όρος, υπήρξαν πολλοί αραβόφωνοι μοναχοί που έχουν πάει στο Άγιον Όρος για να αναζητήσουν τη σωτηρία τους.. Στο δικό μας καιρό, ο Ισαάκ ο Αθωνίτης ταξίδεψε από τον Λίβανο στο Άγιον Όρος, όπου έγινε μαθητής του Γέροντα Παϊσίου.

*Το άρθρο που ακολουθεί, γράφτηκε στην αραβική γλώσσα από τον αδελφό του Αρχιμανδρίτη Ισαάκ, Αντώνη και σχολιασμένο από τον Εφραίμ (Κυριάκου) Ηγούμενο της Μονής του Αρχαγγέλου Μιχαήλ στο Μπασκίντα και νυν Μητροπολίτη Τριπόλεως του Λιβάνου. Η μετάφραση εδώ, ωστόσο, είναι από τη γαλλική μετάφραση του εγγράφου που δημοσιεύθηκε στην *Le Bon Pasteur*, το δελτίο του *l'Association des Chretiens Orthodoxes d'Antioche et de leurs Amis*,. 4, March-June 2006.*

Επίσης την ελληνική μετάφραση διόρθωσε ο άλλος αδελφός του Γέροντα Ισαάκ που ζει στην Ελλάδα ο γιατρός Ηλίας Ατάλα.

Ο πατέρας Ισαάκ γεννήθηκε από τη Μάρθα και τον Nemer Atallah στις 12 Απριλίου 1937 σε ένα χωριό του Λιβάνου Nabay στην περιοχή του νομού Maten, 15 χιλιόμετρα βορειοανατολικά της Βηρυτού και που ανήκει στη Μητρόπολη του Όρους Λιβάνου.. Του δόθηκε το όνομα Fares (Φίλιππος). Μεγάλωσε σε μια ευσεβή ορθόδοξη οικογένεια και έμαθε από τον πατέρα του {ο οποίος ήταν ψάλτης από 12 ετών στο χωριό του, στην εκκλησία του Αρχαγγέλου Μιχαήλ (Ταξιάρχης)}, την αγάπη για τον Χριστό και την πίστη στην παράδοση της Εκκλησίας.

Από τα νεανικά του χρόνια είχε κλίση στην μόνωση και την προσευχή. Συχνά συνέβαινε οι γονείς του να τον χάνουν και τελικά να τον βρίσκουν να προσεύχεται στα μέρη γύρω από το χωριό του, όχι μακριά από το σπίτι που γεννήθηκε. Ήταν διαπίστωση πια ότι ήδη είχε βρει την εγγύτητα προς τον Θεό και την Εκκλησία Του.

Μια μέρα, όταν ήταν ακόμα αρκετά νέος 14 χρονών έφυγε από το σπίτι της οικογένειας του για να πάει στο μοναστήρι του Προφήτη Ηλία στο Shwair, κοντινό μοναστήρι που απέχει από το χωριό 5 χιλιόμετρα, αλλά ο πατέρας του έστειλε να πάνε να τον βρουν και να τον φέρουν πίσω.. Εκείνη την εποχή έλεγαν, ότι δεν ήταν παράδοση των μοναστηριών να αναλαμβάνουν μοναχό, δεδομένου ότι αναλάμβ

συμφώνησε και επέστρεψε σπίτι του. *η είσοδος του ασκητηρίου του Γέροντα στη Καψάλα*

Έκανε τις αρχικές του σπουδές στο σχολείο του χωριού του, Nabay, στη συνέχεια, εγκατέλειψε το σχολείο για να εργαστεί ως μαθητευόμενος ξυλουργός.. Στο τέλος της μαθητείας του, πήγε για την πρακτική του στη Βηρυτό.

Εκεί κάθε βράδυ, στο τέλος της εργασίας του, έπαιρνε μαθήματα στη βυζαντινή ψαλμωδία στη Βηρυτού στο σχολείο του Mitri-Al Murr, Πρωτοψάλτη της Εκκλησίας της Αντιόχειας.

Το καλοκαίρι του 1962, σε ηλικία είκοσι πέντε, πήρε την απόφαση της ζωής του. Σε μια μικρή τσάντα του, ταχτοποίησε προσεκτικά τα ρούχα του και άφησε τη δουλειά του στο Grand Phonecia ξενοδοχείο, το οποίο ήταν το πρότυπο για την πολυτέλεια στη Βηρυτό την εποχή εκείνη, και επέστρεψε στο σπίτι του αφού ζήτησε την παραίτησή του.. Όταν έφτασε στο σπίτι του παρέδωσε στον πατέρα του, για τον οποίο είχε τεράστιο σεβασμό και υπακοή αστείρευτη, τις οικονομίες του σένα βιβλιαρίου, με 3000 λίρες, ποσόν σεβαστό για την εποχή εκείνη λέγοντας «Αυτό το λογαριασμό ταμειυτηρίου έχει ανοιχθεί στο όνομά σας. Θα ήθελα, να τα διανεμίεις εξίσου μεταξύ όλων των μελών της οικογένειας. Όσο για μένα, εγώ δεν χρειάζομαι τίποτα γιατί πρόκειται να πάω στο μοναστήρι.

Με θλίψη ο πατέρας του τον ρώτησε, «Τι μπορώ καλύτερο να σου προσφέρουμε σε αυτόν τον κόσμο, έτσι ώστε να μην γίνεις μοναχός;» Ο Fares του απάντησε, «Ακόμα και αν μπορείτε να μου δώσετε όλον αυτόν τον κόσμο ως αντίτιμο, τα μάτια μου δεν έχει καμία αξία! Η ζωή μου δεν είναι εδώ, αλλά στο μοναστήρι. Ο πατέρα του, προσπάθησε σκληρά να τον αποτρέψει από το να ακολουθήσει το δρόμο του μοναχισμού, τοποθετώντας ως πίεση την φροντίδα για τα άλλα μέλη της οικογένειας, αλλά ήταν μάταιο.

Την ίδια ημέρα, ο Fares πήρε την τσάντα του και κατευθύνθηκε με τον αδερφό του

Αντώνη προς την κατεύθυνση της μονής της Κοιμήσεως της Θεοτόκου στην Bkeftin, στην περιοχή της Κούρας, μια θέση που δεν είχε επισκεφτεί ποτέ. Είχε μόνο διεύθυνση και το όνομα του ηγούμενου της, Αρχιμανδρίτης Yuhanna (Mansour), το νυν Μητροπολίτης Λαοδικείας στη Συρία.

Ο Fares φτάνοντας στο μοναστήρι βγήκε από το ταξί και έπεσε στα γόνατά του, αντικρίζοντας το μοναστήρι και, σηκώνοντας τα χέρια του, απήγγειλε μια προσευχή δική του.... «Ευχαριστώ τον Κύριο για το ότι μου έκανε πραγματικότητα την επιθυμία μου.»

Ο Αρχιμανδρίτης Yuhanna τους πήρε στο αρχονταρίκι του μοναστηρίου για να τους υποδεχθεί. Το μοναστήρι ήταν σε μεγάλο βαθμό ερημωμένο , τα περισσότερα από τα δωμάτια του ήταν σε άθλια κατάσταση και σχεδόν ακατοίκητα Ένας μοναχός ζούσε εκεί εκτός από την Ηγούμενο.

Ο ήλιος έδυε, όταν ο αδελφός του Γέροντα Ισαάκ, Αντώνης, επέστρεψε, αφήνοντας το μεγαλύτερο αδελφό του στο μοναστήρι.. Στο σπίτι η οικογένεια, με αγωνία τα νέα για τον Fares. Ο πατέρας του μίλησε πρώτος, λέγοντας «Λοιπόν, πού ακριβώς πήγε;» «Για το μοναστήρι της Bkeftin στη Κούρα,» αποκρίθηκε, «αλλά σας διαβεβαιώνω αμέσως ότι, δεδομένης της κατάστασης στη μονή, και δεδομένου ότι ο Fares εργάστηκε τα τελευταία χρόνια στο υπερπολυτελές Phonecia Hotel στη Βηρυτό, δεν θα μπορέσει να μείνει εκεί πάνω από δύο ή τρεις ημέρες προτού να τον δείτε να επιστρέφει στο σπίτι» Ο πατέρας του κοίταξε τον αδελφό του Fares, Αντώνη στα μάτια και είπε: «Δεν έχει σημασία τις δυσκολίες που θα συναντήσει, αλλά να ξέρετε ότι ο αδελφός σας δεν θα επιστρέψει ξανά πίσω.»

Η ζωντάνια του πνεύματος του και ο ζήλος που έδειξε ο Fares στις σπουδές του σίγουρα ενθάρρυναν τον Ηγούμενο Yuhanna να του επιτρέψει να επεκτείνει τις σπουδές του, το οποίο και έγινε με την εγγραφή του στο σχολείο που ανήκει στην Πατριαρχική Μονή της Κοίμησης της Θεοτόκου στο Μπαλαμάντ στην περιφέρεια της Κούρας, στον Βόρειο Λίβανο. Έτσι ο Fares βρέθηκε, υπό την αιγίδα του Ιγνατίου (Hazim, το σημερινό Πατριάρχη της Ορθόδοξης Εκκλησίας της Αντιοχείας), που ήταν εκείνη τη στιγμή επίσκοπος της Λαοδικείας στη Συρία και έμενε στο μοναστήρι του Μπαλαμάντ.

Χειροτονηθεί διάκονος με το όνομα Φίλιππος στο μοναστήρι αφιερωμένο στον Άγιο Ιάκωβο τον Πέρση στο Dedde της Κούρας το 1963, δια της τοποθέτησης των χεριών του Ηλία (Kourban), Μητροπολίτη της Επισκοπής της Τρίπολης και του Μητροπολίτη της Κούρας, υπό τους οποίους ήταν το μοναστήρι του Bkeftin στην οποία είχε υποταχθεί.. Ήταν αξιοσημείωτη καθ 'όλη την περίοδο της εκεί παραμονής του η προσήλωση του στη προσευχή, την άσκηση και στο ότι έκανε με ειρήνη και με πολύ ζήλο ότι του είχε ανατεθεί να κάνει, και για την υπακοή του στους προϊσταμένους του.

Η Θεία Πρόνοια, ως συνήθως, χρησιμοποιώντας τις τοπικές συνθήκες τον ανάγκασε να φύγει από το σχολείο του Balamand για την Πάτμο στην Ελλάδα το 1968, όπου έλαβε το δίπλωμα του Λυκείου.

Ο Γέροντας τότε εξεδήλωσε την επιθυμία του να εμβαθύνει τις γνώσεις του στη Θεολογία με το να γίνει φοιτητής στη Σχολή Θεολογίας στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο της Θεσσαλονίκης, όπου απεφοίτησε με άριστα και όπου υπηρέτησε ως διάκονος στον καθεδρικό ναό του Αγίου Δημητρίου, πολιούχου της πόλης.

Θα πρέπει να σημειωθεί ότι αυτός ήταν γνωστός για τη πολύ όμορφη φωνή, η οποία προσέλκυε πολλούς από τους πιστούς να ακούσουν την ψαλτική της αντιοχειανής παράδοσης και να απολαύσουν την Θεία Λειτουργία στα αραβικά και στα ελληνικά.

Αλλά το πιο σημαντικό γεγονός για τον ίδιο κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου ήταν ότι ήρθε σε ουσιαστική επαφή με το Άγιο Όρος, καθώς και με τη μοναστική ζωή που καλλιεργήθηκε στο Περιβόλι της Παναγίας. Εκεί συγκεκριμένα γνώρισε Αυτόν που θα γινόταν ο πνευματικός πατέρας του, τον Γέροντα Παΐσιο (+ 12 Ιουλίου του 1994).

Με την επιστροφή του στο Λίβανο, χειροτονήθηκε ιερέας στον Πατριαρχικό Μοναστήρι της Κοιμήσεως της Θεοτόκου στο Μπαλαμάντ δια της επιθέσεως των χειρών του μακαριστού πατριάρχου Ηλία IV (Μουαουάντ), με το όνομα Φίλιππο Στη συνέχεια έζησε στην περίοδο από το 1973 και το 1975 στο μικρό μοναστήρι αφιερωμένο στη μνήμη του Αγίου Γεωργίου του Τροπαιοφόρου, μετόχι της Ιεράς Μονής της Θεοτόκου στο Χαματούρας, στην περιοχή της Zgharta στο Βόρειο

Λίβανο, ένα Μετόχι της Ιεράς Αρχιεπισκοπής του Όρους Λιβάνου στην επικράτεια της Αρχιεπισκοπής της Τρίπολης και της Κούρας.

Ο πατέρας Φίλιππος πήρε την τοποθέτηση του στο μοναστήρι του Αγίου Γεωργίου με πολύ ενθουσιασμό. Έβαλε τον εαυτό του να εργαστεί αμέσως στην αποκατάσταση της εκκλησίας του μοναστηριού και των κελιών των μοναχών που περιέβαλαν τη μονή. Επίσης, νοιαζόταν για τη παραμελημένη περιοχή του μοναστηριού, με την εκ νέου φύτευση ελαιόδεντρων και αμπελιών. Η προσωπικότητα του Πατέρα Φίλιππου και το έργο που έκανε άρχισαν να αποδίδουν καρπούς και το μοναστήρι λίγο λίγο έγινε γνωστό μέρος της πνευματικής ανανέωσης που προσέλκυσε όλο και περισσότερες ψυχές στον Κύριο. Αξιίζει να σημειωθεί ότι ο Πατέρας Φίλιππος υπηρέτησε κατά τη διάρκεια της παραμονής του στο εν λόγω μοναστήρι και την ενορία αφιερωμένη στον Αρχάγγελο Μιχαήλ στο χωριό κοντά στο Ras Kifa.

Όμως, κάτω από την πίεση του πολέμου στο Λίβανο, αναγκάστηκε να εγκαταλείψει το μοναστήρι του, που βρίσκεται όπως απαιτεί η παράδοση σε μια βουνοκορφή, η οποία είχε γίνει μια στο πόλεμο μια πολύτιμη στρατιωτική θέση, και να αναζητήσει καταφύγιο ακόμη μια φορά στη Θεσσαλονίκη, αφού είχε λάβει το βαθμό του Αρχιμανδρίτη το 1976.. Άσκησε την ιεροσύνη του στην ίδια την πόλη, στην εκκλησία της Αγίας Βαρβάρας και είχε αναλάβει την ευθύνη των φοιτητών θεολογίας που είχαν μεταφερθεί από την Πατριαρχική Μονή της Κοίμησης της Θεοτόκου Μπαλαμάντ που έκλινε λόγω πολέμου στη Θεολογική σχολή της Θεσσαλονίκης με την αμέριστη βοήθεια για τη μεταφορά τους, από το μητροπολίτη Παντελεήμων Ροδόπουλο, καθηγητή στην εν λόγω θεολογική σχολή.

Το 1978, έλαβε την άδεια από το Σεβασμιότατο George (Χόντρ) του Όρους του Λιβάνου, μετά τον οποίο εξακολουθούσε να εξαρτάται, να ενταχθεί στην μοναστική κοινότητα του Αγίου Όρους.. Κινήθηκε προς τη Μονή Σταυρονικήτα και έλαβε το όνομα του Αγίου Ισαάκ του Σύρου που τον ευλαβούταν πολύ. Τώρα πια μπορούσε ως εκ τούτου να παρακολουθεί στενότερα τις διδασκαλίες του πνευματικού του πατέρα, του Γέροντα Παϊσίου, που ζούσε τότε σε ερημητήριο αφιερωμένο στο Τίμιο Σταυρό και που δεν απέχει πολύ από το μοναστήρι του Σταυρονικήτα.

Λέγεται ότι ένας αξιοσέβαστος μοναχός του Αγίου Όρους είπε προς αυτόν, «Έχετε έρθει εδώ από μια χώρα που έχει τόσους πολλούς Αγίους όπως τον ενάρετο Άγιο Ισαάκ τον Σύρο, προκειμένου να μάθετε τη μοναστική ζωή;»

Ο πατήρ Ισαάκ απάντησε, «Ναι, η εμπειρία των Αγίων Πατέρων μας έχει διαφυλαχτεί εδώ σε μεγάλο βαθμό στο Αγιον Όρος και έχω έρθει για ενισχυθώ σε αυτόν τον Άγιο τόπο.»

Ένα χρόνο μετά την άφιξή του στο μοναστήρι του Σταυρονικήτα, αναχώρησε στο νέο καταφύγιο του, το ασκητήριο της Ανάστασης του Κυρίου που ο ίδιος ανακαίνισε στην περιοχή της Καψάλας, που δεν απέχει πολύ από τις Καρυές, την πρωτεύουσα του Αγίου Όρους. Έζησε εκεί μόνος για τέσσερα χρόνια, μια ζωή πολύ

σκληρής άσκησης και έντονου πνευματικού αγώνα. Ήρθε αντιμέτωπος με πολλούς πειρασμούς και δοκιμασίες που προσπάθησαν να τον κάνουν να αφήσει τη ασκητική μόνωση του, ώσπου μια μέρα, όταν, συγκλονισμένος από τις σκέψεις του, τη κούραση του, και τις δυσκολίες του, ανακάλυψε ένα μικρό τάφο, ενώ περπατούσε σε κάποιο σημείο του κελιού του Στάθηκε μπροστά του και προσευχήθηκε θερμά, αφήνοντας τον εαυτό του στους κόλπους της μνήμης του θανάτου. Στη συνέχεια, είπε με μια αποφασιστική φωνή, «Εδώ μπορώ να πεθάνω» Από εκείνη τη στιγμή, οι σκέψεις που τον βασάνιζαν εντελώς εξαφανίστηκαν. Αυτή η μνήμη του θανάτου δεν τον άφησε ποτέ, και σύμφωνα με τη μοναστική παράδοση, έσκαψε έναν τάφο του δικού του μεγέθους του, με τα χέρια του, μέσα στον κήπο στο ασκητήριο του. Η μνήμη αυτή η τόσο καθοριστική δεν τον άφησε κάθε μέρα μέχρι που το σώμα του αναπαύτηκε εκεί την Πέμπτη 16 Ιουλίου 1998.

Παρέμεινε στο Άγιον Όρος από το 1978 μέχρι το 1998, το έτος ανάπαυσης του, και ήταν γνωστός για ασκητισμό του και την πνευματική αγωνιστικότητα του . Έγινε, με τη χάρη του Θεού, ένας διάσημος πνευματικός πατέρας στο Άγιον Όρος και στην Ελλάδα, και ένθερμος υποστηρικτής της επιμελούς πρακτικής του μυστηρίου τ είχε αποκτήσει τη φήμη του αρίστου, ε τι που λίγοι έχουν στο Άγιον Όρος.

Στη διάρκεια της ζωής του, έγινε επίσης μια ζωντανή γέφυρα μεταξύ της Εκκλησίας της Αντιοχείας και του Αγίου Όρους. Συχνά είπε, «εκπροσωπώ την Αντιόχεια στο Άγιο Όρος», και ήταν περήφανος για αυτό. Πολλοί χριστιανοί του Λιβάνου, αλλά και αραβόφωνοι χριστιανοί των Πατριαρχείων Αντιοχείας, Ιεροσολύμων και Αλεξανδρείας, καθώς και άλλοι που ήρθαν από το Νέο Κόσμο ερχόντουσαν να λάβουν την ευλογία του και να ζητήσουν τη συμβουλή του.

Έκανε επίσης μια σειρά από σύντομα ταξίδια στη χώρα καταγωγής του, το Λίβανο, καθώς και τη Συρία, την Ιορδανία και την Αίγυπτο. Χάρη δε σε Εκείνον έχουν δημιουργηθεί στο Λίβανο τέσσερα μοναστήρια τρία ανδρικά και ένα γυναικείο, πολύ πνευματικά και αποτελούν πια φάρους για την πνευματική αναγέννηση του Λιβάνου.

Επίσης είναι γνωστή η βοήθεια που πρόσφερε σε διάφορα μέρη της Ελλάδας όπως

στη Λέσβο όπου εξομολογούσε επί δεκαετία περίπου συμβάλλοντας καθοριστικά στην αναβίωση της αυθεντικής πνευματικότητας της Λέσβου....θα επανέλθουμε εν καιρώ στην ευλογία αυτή.

Ας μας ακολουθούν οι προσευχές του στην δύσκολη εποχή αυτή που ζούμε ...
Αμήν ..γένοιτο ...!

Πηγές: ahdoni.blogspot.com - vatopaidi.wordpress.com -
agioritikesmnimes.blogspot.gr